

Είναι μάταιο να ψάχνει κανείς κάποια φράση, που θα περιέγραφε καλύτερα την εμπειρία που μας χάρισε η Θεοδοσία στο απ. Η ερμηνεύτρια που με ένα απλό πέρασμα της, στιγμάτισε για πάντα το μπλε, πραγματοποίησε την Κυριακή το βράδυ τη δεύτερη εμφάνιση της στο απ προσδίδοντας του επακριβώς το χαρακτηρισμό του rock 'n' roll cabaret. Η παρουσία της και μόνο πάνω στη σκηνή, μέσα σε μια στιγμή προκαθόρισε τη βραδιά. Φορώντας ένα μαύρο φόρεμα, ακτινοβολούσε μια σαγηνευτική αύρα, εκπέμποντας έναν ακαταμάχητο ερωτισμό σε κάθε της κίνηση.

Τα πρώτα της λόγια χαρακτήρισαν και το set. Αναφερόμενη στην εμφάνιση που προηγήθηκε το Σαββατόβραδο στον ίδιο χώρο είπε χαρακτηριστικά: "Χτες, ο κόσμος με ρωτούσε που είναι η Θεοδοσία...". Σε καμία περίπτωση όμως δε θα μπορούσε να μας προϊδεάσει για το σύνολο της βραδιάς. Η Θεοδοσία επέλεξε από μόνη της να κάνει την υπέρβαση, παραμερίζοντας όχι μόνο το παρελθόν της, αλλά ακόμα και τις δικές της προσωπικές δουλειές. Που να πρωτοαναφερθεί κανείς; Πέρα από το γενικό ανυπέρβλητο ύφος, που ενδεχομένως λειτουργούσε σα γενική αναφορά στη Marilyn, εκτός των ερμηνειών, θα μπορούσαν να ξεχωρίσουν τα "Killing me softly", "Wild is the Wind", "What's Up", "Fever" -ίσως η μοναδική μνήμη από ένα παρελθόν, που πλέον φαντάζει πολύ μακρινό, το Αλμοδοβάρ-ίστικο "Piensa en mi", και η αισθησιακή εκτέλεση του "Time of the Season". Θα ήταν άδικο έξαλλου το να αναφερθεί κανείς μόνο στις εκπληκτικές ερμηνείες των κομματιών από την ίδια τη Θεοδοσία, χωρίς πρώτα να σταθεί στην απόλυτα δεμένη, αψεγάδιαστη ομάδα των μουσικών που τη συντρόφευαν. Στα συν ο ήχος του απ που αυτή τη φορά βοήθησε στο να αποδοθούν με τον καλύτερο τρόπο οι καλοδουλεμένες ενορχηστρώσεις, κι έτσι έφθασε στα αυτιά μας ένας εκρηκτικός ήχος.

Από εκεί και πέρα, κάθε χαρακτηρισμός για την ερμηνεία της ίδιας της Θεοδοσίας, μόνο εγκωμιαστικός θα μπορούσε να είναι... σαν αγκάθι σε πορφυρό βελούδο. Πέραν του γεγονότος ότι ανήκει στους ερμηνευτές που προσδίδουν πολύ ιδιαίτερο ηχόχρωμα σε κάθε τους δουλειά, νομίζω πως η Θεοδοσία μπορεί να κριθεί ολοκληρωμένα, μόνο στη θέση που της ανήκει: Πάνω στη σκηνή. Εκεί που η ερμηνεία είναι, όχι μόνο μια φωνητική εμπειρία που χρωματίζει τον ήχο και αποτελεί από μόνη της μουσική, αλλά και κάθε κύτταρο του κορμιού της είναι παραδομένο σε αυτή. Να λικνίζεται σε ένα παραλήρημα ήχων, ερωτοτροπώντας με το μικρόφωνο, με τους μουσικούς, με το κοινό, με τον ίδιο της τον εαυτό.

Ολόκληρο το απ έμεινε άφωνο, συνεπαρμένο από μια Θεοδοσία που δεν είχε ξαναδει ποτέ. Μοιάζει αστειό αν σκεφτεί κανείς πως όλοι είχαν μια τελείως διαφορετική εικόνα για το τι θα ακούσουν, κάτι που φάνηκε από τις εκτελέσεις του “Στη Θάλασσα”, του μελαγχολικού “Που να ‘σαι τώρα”, με αποκορύφωση το εκρηκτικό “Κόκκινο” στο encore, προκαλώντας ασταμάτητα χειροκροτήματα. Όπως είπε και η ίδια η Θεοδοσία η πρόκληση είναι να κάνεις πάντα κάτι διαφορετικό. Εκείνο το βράδυ, πήρε το ρίσκο να βάλει ένα στοίχημα με τον εαυτό της. Αν το κέρδισε; Δεν τίθεται τέτοιο ερώτημα. Η βραδιά ήταν κάθε στιγμή δική της, απλά τη μοιράστηκε με εμάς.

Βασίλης Κυριακοπουλος

avopolis.gr